

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

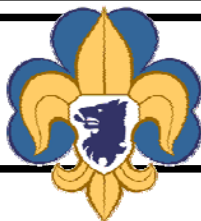
PROTLAK

46

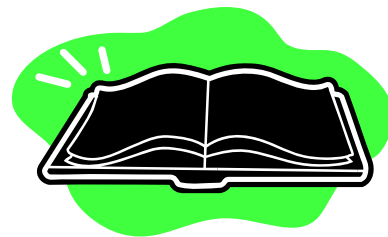

XI. ROČNÍK

ZÁŘÍ 2007

OBSAH

Obrok – Čudla	3
O světluškách na táboře... – Kiki	5
Tábor vlčata – Maggy	7
Tábor skautky – Sova	8
Skauti na táboře – Čára	10
MOA – Skřítek a Divoška	12
Help 2007 – Prach	13
Úsvit skautingu – Kikina	20

Takže! Vítám opět příznivce mého nádherného a až neskutečně propracovaného

literárního stylu jenž mi byl dán do vínku samou matičkou Přírodou a jehož tak rád a hojně využívám k pobavení nejen svého, ale i vašeho v našem nestárnoucím a svěžím časopise Protlak! A nyní již k samotnému úkolu, který mi byl tak velkomyslně svěřen! Mám vám totiž povyprávět o RR akci jménem obrok! A tedy, co to Obrok vlastně je ptáte se? Zkrátka a jednoduše to je Setkání Roverů a Rangers které se koná ob rok! Zvláštní že? Obrok, je totiž ob rok! Ale nikoli že ob rok je Obrok, ale Obrok je ob rok! Chápete? Ne? Tak jedeme dál! Účelem obroku ovšem není jen setkání RR a prezentace jejich kmenů, ale i další vzdělávání a motivace! Ale to už moc předbívám!

Obroku se nás zúčastnilo 11a to Koza,Hanka, Rajče, Skřítek, Ježa, Nudle, Markéta, Bára, Martina, Magi a já! A protože moc rádi cestujeme vlakem tak jsme vyrazili! A ze z Plzně jsme si to napálili rychlíkem do Jindřichova Hradce s malou zastávkou v Budějovicích, kde mi málem ujel vlak, neboť jsem v zájmu obecného blaha riskoval a uháněl koupit pití! K lítosti ostatních účastníků expedice jsem vlak doběhl! A tak jsme pokračovali až do Hradce k malé zahrádce, rostou tam dvě.... Ne pardon, to je jsem zas jinde! Takže jsme pokračovali do Hradce, kde naše jedna část nastoupila do skautského vlaku, kdežto ti šťastnější cestu absolvovali busem. Měli to ale štěstí! Ve vlaku byla kosa jak na Sibiři a pak nás ještě čekala cesta pěšky až na tábořiště! Pak následovalo utáboření a návštěva místní kantýny kde se točila pravá,nefalšovaná, vynikající, skvělá a hlavně česká Kofola. Území, na němž se rozkládal obrok bylo skutečně úžasně zařízené a nebylo o zábavu nouze. Člověk si mohl vybrat buďto z návštěvy kantýny, nebo čajovny, jít do dvou kinosálů, kde se promítalo například 300: Bitva u Thermopyl, apod.Takže když jsme ulehali, bylo nám hej!

O to horší ovšem bylo ranní probuzení, kdy jsme zjistili, že vytrvale prší! Ale co se dá dělat a tak začal program Inspiro, ve kterém si pro nás ostatní kmeny připravili spoustu zajímavých činností! Počínaje rébusy a kurzem masáží konče. Pak následovala část zvaná služba! A to

bylo něco! Protože jsme byli přiděleni k četě, která sklízela odpadky v jedné části Hradce! Ale my Talenti nastoupili do špatného autobusu a

tak jsme strávili dopoledne hledáním zbytků čety! Které jsme následně skutečně objevili! Ale já a Hába jsme z toho byli tak vystresovaní, že jsme museli na velkou! A tak jsme neuvěřitelnou rychlostí skočili do nejbližšího lokálu a zalítli na záchody! Bohužel, bratr Hába měl pech, neboť jeho toaletě sházelo prkénko! Nu

co, jeho problém! Po sebrání odpadků a nákupu v místním penny jsme se vydali zpět do tábora, kde jsme se dočkali večerního koncertu! Vynikající! Zapařili jsme si jako nikdy jindy v životě! Třetí den se nesl ve znamení VAPRO! A že nevíte, co to je? Ne? Nevadí! Hned vysvětlím! VAPRO je program skládající se z mnoha přednášek a kurzů, na které jsme se mohli zapsat předchozího dne! Tudíž prostě VAPRO-VARIabilní PROgram!

Já osobně jsem se zúčastnil přednášek o Afghánistánu, Romech, a politice. Musím uznat že to bylo hoodně poučné! Ale Rajče dostal přes nos při výcviku Capulery! Heč! Ten se má co? Nu a po večeru stráveném ve společnosti, kde jsme nechali promítnout náš senzační, skvělý a všemi opěvovaný film Dnes neumírej, po kterém na Obroku neštěkl ani pes, jsme se vydali spát! Poslední den se nesl v duchu balení a návštěvy světové literární Star Roberta Fulguma. Pro ty kdož nevědí o něm nic a tudíž se právem mohou považovati za literární nevzdělance a kulturní ignoranty tímto odkazují k sestře Haníkovi! Tudíž pac a pusu při dalším setkání nad mojema dokonalýma článkama! PAPAPA

Čudla

O světluškách na táboře..

Každý rok píšeme o tom, jak oddíly prožily tábor. Já článek za světlušky píšu už ani nevím pokolikáté, a proto jsem se letos rozhodla, že o tom jak se světluškám líbil nebudu psát já, ale nechám o tom napsat je samotné:

Světlušky Miki, Kostík, Pavy a Kájina vás zvou na tábor 2007!

Můžete se těšit na skákání na gumě a na dobrou kuchyni. Každý tábor má svoji celotáborovou hru, letos to byla Hvězdná brána. Máme krásné rozsvičky a projížďky na loďkách. Večer táboráky a poslední večer DISKO. Spíme ve stanech a je to super. V jídelně zpíváme s kytarou. Plníme bobříky a světýlka. Když prší jsou tam louže, ale nám to nevadí. Chodíme na výpravy a na koupání. K večeru se bojíme do Pohádkového lesa. Těšíme se na vás a všechny děkujeme všem vedoucím.

Na jaký zážitek Borůvka, Žužu, Culík a Eliška nezapomenou?

Jednou na začátku tábora jsme dostali tvrdej výcvik, ráno po snídani před nástupem, vlastně na nástup jsme musely dost chvátat, svolali nás tím, že křičeli jak blázni na všechny a skoro nikdo se nemohl ani pohnout. „Hrůza“. Potom jsme plnili úkoly po skupinách a Sušenka vběhla zrovna, když Šat střílel. Byli na nás strašně zlý a přísný.

A další nezapomenutelné zážitky...

Borůvce se líbilo, jak seděli na stromech při etapové hře a jak si světlušky dělali prsa (pozn.Kiki: při posledním koupání u Bukové jsme s sebou vzali míčky do vody, světlušky ovšem napadlo, že si trochu

vylepší postavy a zvětší si objem hrudníků..nejen vlčata nevěřili svým očím ☺). Sušence se líbil výlet do Merklína na softball. Žabce se líbilo malování fixama na tělo a jak skákala s vlčaty z můstku na Bukové. Kostík nezapomněl na to, když si udělaly prsa a na to, jak sledovali skauty z bungru, když chodili pro vodu. Evičce se líbilo skákání na

gumě. Pavouček si oblíbil službu v kuchyni, etapovku na stromech a ježdění na lodích. Miki si vzpomněla na to, jak Pedro skákal srandovně do Hvězdné brány a na výcvik. Žužu a Eliška měli zážitek z Pohádkového lesa. A Fousek nezapomene na den, kdy dostaly se Sušenkou na stan sluníčko.

Jen bych doplnila, že všech 14 světlušek spolu s Kiki, Skřítkem, Drobkem a Haníkem si tábor užilo bez nějakých větších problémů a těšíme se na příští.

Kiki

Tábor - vlčata

Na letošní tábor přijelo celkem 10 vlčat (Dan, Nik, Kája, Honza, Jindřík, Vojta, Lízátka, Filip, Vítek a Vašík). Někteří ale dorazili až na druhý týden.

Celotáborová hra, Hvězdná brána, slavila u vlků velký úspěch. Většina z nich seriál i jeho hrdiny velmi dobře znala. Hru jsme prolínali kratšími výpravami na známá místa, a i jsme se párkrát vykoupali v Bukové na koupališti i když počasí tomu moc nepřálo. Drnovku jsme na začátku tábora odemkli, ale koupat se v ní bohužel nedalo, tak jsme jí využívali alespoň k projížďkám na lodích. Rybník se stal svědkem i

námořní bitvy, která vypukla za pomoci míčků, které po sobě házely posádky lodí. Když nebylo příznivé počasí, vlčata plnila nováčkovskou zkoušku a Kája stříbrnou hvězdu, kterou na konci tábora úspěšně splnil. Zpestřením programu určitě byla návštěva softbalového hřiště v Merklíně, kde se konalo mistrovství Evropy kadetek. Také přejíždění Merklínky na traverzu je určitě nezklamalo. Na závěrečném táboráku složilo svůj vlčácký slib 6 vlčat.

Tábor se určitě vyvedl, i když kvůli počasí jsme byli o některé aktivity značně ochuzeni, a už teď se těšíme na další.

Maggy

Tábor - skautky

Letošní tábor prožily skautky ve složení Sandra, Wočko, Tříška, Špunt, Tygr, Rainbow, Indoš jen na druhou půli a od světlušek se přiřítila Veverka. Na uvítanou dostala skautkami ručně vyrobenou podlážku pod kufr - a to dokonce podepsanou. Celých 14 dní jsme měly tzv. tajné rande, o kterém už samozřejmě ví celý tábor - nemá cenu to zde skrývat. Je to naše tradiční scházení, bez kterého to na Drnovce nemůže jinak fungovat. Za teplých dnů jsme okusily velice příjemnou vodu z nové studně, páč v rybníce se nikomu koupat nechtělo - vždyť byl úplně zelený. Takové osvěženíčko nám ostatní mohli jen závidět. Skautky si pro letošní rok jinak našly zálibu v „typické“ táborové potřebě, jakou je deštník. Anglický název umbrella se pro ně stal hitem letošního tábora. Písničky od zpěvačky Rihanny se všichni naposlouchali až až! Skautky zde stihly i pár kadeřnických kousků, o kterých vám jistě rádi povypráví Špunt nebo Tučňák. Z celé etapové hry mají zřejmě největší zážitky z úvodního výcviku v dešti a z etapy s koly, při které přšelo snad ještě víc. Ta u mě zabodovala na plné čáře. Řekla jsem po ní: „Nikdy víc!“ Jinak byl celý tábor protkán spoustou úkolů a drobnými soutěžemi, které byly každý den ušity přímo na těla našich zdatných skautek. Myslím, že při nich mohly objevit plno nových dovedností. Jednou naší už tradiční výpravou je cesta do Holýšova. Kvůli nepřízni počasí jsme ji letos musely absolvovat v suchu autobusu.

Zřejmě se tato výprava pro všechny stala zážitkem na celý život a to díky tomu, že nám zavřeli naši výbornou pizzerii a my musely do restaurace U Nováků, kde byl velice „ochotný“ pan číšník Tom. Nebudu se rozepisovat, páč se mi při té vzpomínce hrne krev do hlavy a zrychluje se mi tep! Přejdeme raději k jiné tradiční výpravě skautek - na židovský hřbitov. Tato cesta nesmí na žádném Drnovském táboře chybět. To, co tam provádíme, je velikéé tajemství! A proto namíříme k další akcičce, kterou si skautky velice pochvalovaly. Byl jí letecký den u Kacerny. Dokonce i počasí ten den stálo při nás. Bylo to opravdu něco

suprového. Konečnou akcí byla diskotéka, která se až nečekaně rozjela a tancovali snad úplně všichni, včetně našich skautek. Byla to skvělá tečka letošního tábora, taková třešnička na dortu. Jak napsala Rainbow ve svém deníku: „... bylo to hustý, strašně jsme se vyřádili.“ A tím bych skončila svůj souhrn o táboře 2007 z pohledu skautek. Žádná na něj jen tak nezapomene. A pro jistotu mají napsané své deníky. :)

Sova

Skauti na táboře 2007

Letošní tábor se konal v tradičním termínu prvních čtrnáct dní v měsíci červenci a s roční odmlkou byl opět společný pro mladší i starší členy našeho střediska. Nástup na tábor byl stanoven na 1. července ale většina skautů se na tábor dostavila již den předem a výrazně přispěla

k úspěšnému postavení všech stanů a celkovému zařizení tábořiště. Za to jim všem patří velký dík. V neděli tedy dorazili i dva z mladších skautů Vrut a Mára, a tak jsme již byli kompletní v počtu dvanácti kousků. Na táboře chyběl jen Radek, který byl na dovolené.

V následujících čtrnácti dnech na naše skauty čekal pestrý program, který se všem určitě velice líbil ☺ a já se zde o několika akcích pár slovy zmíním. Jak se již téměř stalo tradicí tak i letos jsme na táboře měli kola. Letos sice nebyli z různých důvodů tolik využita, ale pár kratších vyjížděk, jako například k Bukováku, jsme také podnikli. Z pěších výprav jsme se podívali například na Srční vrch. Další z významných událostí, které na skauty na táboře čekaly, byl dramatický závěr celoroční etapové hry Putování tajemným kontinentem. Před táborem se skóre nečekaně vyrovnalo a tak jsme očekávali velký a dramatický finiš. Po několika etapách, které jsme ještě museli na táboře dokončit, se skóre prakticky nezměnilo a do Velkého finále vstupovaly všechny družiny s malým odstupem. Jednoho krásného dne v brzkých ranních hodinách jsme tedy začali postupně podle počtu bodů závodní expedice budit a posílat na dlouhou a vyčerpávající trať se spoustou náročných úkolů. Nejlépe se s náročnou tratí vypořádala expedice Hooligans ve složení Zvěd, Píp, Vrut a Křoví a získali nultý ročník Putovního poháru celoročních etapových her skautů. Tato významná trofej bude v klubovně vystavena po celý průběh roku, takže si ji můžete všichni prohlédnout. Této vítězné expedici patří i velký obdiv, jelikož na trať vyrážela s 30 minutovým náskokem, ale do cíle dorazila s náskokem něco kolem dvou hodin na druhou expedici Pěšáků pod vedením Sportáka a členy Johnym a Hugem. Třetí dorazili Tataři (Panda, Pedro, Tučňák, Mára, Jágr).

Nakonec samozřejmě nesmím zapomenout na to, že skauti po celý průběh tábora plnili i různé odborky. Odborku Táborník získali Píp a Pedro, odbornost Kolektivní sporty získal Jágr a Zvěd, odbornost Atletika pro Sportáka, Jágra a Zvěda, odborka Technik pro Pípa, Pandu a Pedra a odborku Školní prospěch získal Zvěd a Pedro. Všem patří pochvala. Velká pochvala však patří Sportákovi, Jágrovi a Křovímu, kterým se na táboře podařilo splnit tři orlí pera. Na táboře naši nováčci dokončili nováčkovskou zkoušku a tak Vrut, Mára a Hugo u slavnostního slibového ohně složili skautský slib. Johnymu a Tučňákovi

tato událost kvůli předčasnému odjezdu z tábora unikla, ale určitě budou mít možnost složit svůj skautský slib teď na podzim.

Závěrem bych se ještě chtěl touto cestou rozloučit se Sportákem, který přešel z našeho oddílu do roverů a přivítat Káju, naši novou posilu z vlčat. Věřím že do party velice dobře zapadne a úspěšně se spoustou zážitků společně prožijeme další skautský rok.

Za vedení skautů Čára

MOA

Po dvou ročnících Žiraf jsme se s Divoškou shodly, že bychom rádi opět vyjeli mezi skauty do světa i jinam než na již zmiňovanou Žirafu. Zkušení RR nám doporučili úžasný čekatelský lesní kurz MOA a tak jsme 9.8.2007 vyrazily s tunou věcí na zádech do Zruče – místa konání ČLK MOA. Když v prvním mailu bylo určeno místo konání Charšťovice a v dalším Zruč, už mě tak napadlo, že na základně zručských hasičů nejspíš chatky nebudou. Jenže to, co stálo kolem slušně vypadající budovy nebyly ani podsady, ale cosi železno-plátěného. Náš apartmánstan č.1 měl krátkou celtu, takže nešel zavřít. Když jsme jenom trochu víc zatáhly z díry o délce 5 cm u okýnka se stala dvacetimetrová. Ó jak krásně se bydlelo v takovém stanu při neustávajícím čtyřdenním dešti. Na druhou stranu musím podotknout, že to byla také jediná záporná věc z celého kurzu. Ale přejděme na začátek. Na zahajovacím nástupu se nám představila věčně veselá družinka frekventantů Západočeské lesní školy ŠIWO, elévové a instruktoři lesního kurzu i lesní školy. S těmi všemi jsme si užili necelé 2 týdny plné zajímavých činností, nabitého programu a hlavně skautského přátelství. Denně se nás snažili vzdělávat minimálně dvěma bloky přednášek, nechybělo sportovní vyžití, večer táboráky, čajovny a ráno rozcvičky v plavkách. Vytrvale jsme bojovali v mezidružinových kláních a závěrem si na 100% užili putování družin.

Neděle 18.9.2007

7:00 - budíček a rozcvička – nebyla nám odpuštěna ani v tento poslední den

7:20 - nástup

7:30 - snídaně vsutku originální – vánočka

Jít'a: Kdy že to byla naposledy? Včera večer a taky ke svačině.

Předevčírem, ...

8:00 – 11:30 - úklid tábořiště

Skřítek: To mám ty stožáry rozbořit celý?

Méd'a: Né! Minimálně vytahat ze země, sundat lanka, hřebíky, vlajky, rozřezat tyče a zahrabat díry

11:30 - nástup a rozloučení

Vojta: Já nechci domů.

Hanka: Mně se taky bude stejskat.

Vojta: No jo, ale mně naši nechali doma na svačinu vánočku.

Co říci závěrem? Snad, že není všem dnům konec. Těšíme se na víkendovku v říjnu.

Skřítek a Divoška

HELP 2007

„Zachraň a zvítězíš“

V srdci každého z nás se jistojistě skrývá malý kousek válečníka. Třímaje zbraň v ruce, plížíc se vysokou trávou, poté s hurónským křikem útočíc na soka a na závěr oslavujíc vítězství. Všechno tohle v nás vyvolává nepopsatelný pocit vzrušení. Tyto potřeby (choutky) každý ventiluje po svém. Někdo si koupí silné auto, další prosedí zadek u počítačových her, jiný se dá na vojnu. Náš ročník, který už povinnou vojenskou službu nezažil (nebo se jí jakkoliv vyhnul...) hledá náhražku úplně někde jinde, přesněji na opačném konci republiky – nedaleko Vsetína v srdci Hostýnských vrchů.

Neboť právě zde každoročně havaruje letadlo, v místě havárie se válí spousta raněných a skoromrtvých lidí se spoustou zelených a

skorozelených beden s tajným materiálem BETA 2. Úkolem naším bylo najít letadlo (nepředstavitelně kopcovitý terén o rozloze cca 40 čtverečních kilometrů). Za tímto cílem dorazilo dalších asi 20 skupin (většina místních = Brno, Vsetín atd.), přičemž navzájem jsme si měli znesnadňovat hledání bojem o víza (každý člen měl vízum do toho prostoru pouze na několik hodin (1 – 4)) a pokud byl někdo přemožen, musel svému protivníkovi postoupit jednu hodinu ze svého víza. Pak zde byla další skupina lidí, a sice vojsko. Vojsko kontrolovalo víza, pokud měl někdo vízum propadlé, byl odveden do vězení. Vojsko mělo být tvořeno příslušníky armády ČR, bohužel tomu tak nebylo (možná z malé části, ovšem většina byli pořádající roveři) (k tomu se ovšem dostaneme později). Hra trvala 16 hodin (sobota 15.9. od 00:00 do 16:00).

Každý jsme se na takto náročnou misi patřičně připravovali. Já shlédl Rambo I (takže jsem byl připravován odborníkem na partyzánskou válku, který byl vycvičen ignorovat bolest a dále vycvičen k tomu, aby jedl to po čem zvrací i prasata), Koza si nastudoval knihu Jak přežít (například je důležité pokud se maskujete trávou a větvemi za kloboukem, abyste maskování často obměňovali s ohledem na okolní prostředí. Jinak se může stát, že se budete plazit po lese s obilím za

kloboukem). A součástí přípravy byli také vášnivé debaty nad mapou území a hledání nejlepší taktiky „Jak na ně,“ dále výběr nejdokonalejší techniky (2x GPS od Bédi Trávníčka a 6x vysílačka (skutečný dosah cca 500 m), 1x busola, 1x turistická mapa 1:50 000, Hostýnské vrchy).

V Plzni na nádraží jsme se sešli všichni vytrénovaní svalnatí jedinci, jediní schopní zvládnout náročný úkol a přežít v nevlídné pustině Hostýnských vrchů plných 16 hodin. Konkrétně velitel jednotky Rajče, navigátor Koza (na jeho kouzla s GPS dodnes krouším hlavou), dále Čudla se svojí pistolí na kuličky a zaměřovačem z laserového ukazovátka, Ježek s maskáči z dubového listí, já s bundou „jehličí,“ zástupce skautů z Nebílovského Borku - Ajfel a jediná příslušnice něžného pohlaví - Skřítek (slovo něžné supluje pouze význam slova „ženské.“ Pokud bychom brali význam slova něžné, jako jemné, byli bychom asi my něžní a Skřítek drsná, poněvadž konkurovat jejímu vycházkovému tempu chůze může možná trénovaný maratonista, nikoliv člověk). Nicméně v této sestavě jsme strávili nekonečných 8 hodin cesty vlakem a o půl desáté večerní jsme vypadli na nádraží v Jablůnkově.

Následoval rychlý přesun na skautskou základnu Březiny, kde jsme ze sebe shodili civilní oděv, rychle se převlékli do maskáčů, na záda hodili batohy a na obličej nám Ježa barvami vykreslil maskování, které nás doprovázelo všude celý víkend (ať už na batohu, na rukávu, na bundě, na spacáku). Zkrátka všude (naštěstí jde dobře vyprat). V této chvíli nás čekal první úkol – registrovat se na velvyslanectví u obce Lazy (čti lejzy). Mapu jsme měli, GPS spuštěna, mohli jsme vyrazit. Podle mapy cesta čítala cca 5 km, měli jsme hodinu času, což je rozumná doba. Nicméně poté, co se pod námi ztratila cesta, přibyl les a nakonec voda, jsme byli v takové situaci, kdy jsme si dávali jako cíl letošního Helpu nalézt alespoň velvyslanectví. Ale Koza nás vedl „neomylně“ vpřed (zpátky ni krok) a my půl hodiny po půlnoci jsme slavnostně vkročili do bran velvyslanectví. První úspěch na světě!!!

Po registraci a asi půl hodinovém odpočinku v kombinaci s lehkou svačinkou jsme si vylosovali víza (jak dlouhou dobu budou platná) a mohli jsme začít hledat trosky aeroplánu. Vydali jsme se tedy silnicí k jihu, do nitra území plného nesmlouvavých vojáků a krvelačných protivníků. Cestou jsme si dodávali odvahy citáty našeho hrdiny Johnyho Ramba („nezačínajte válku, ktorou nemůžete vyhrát“ aj.) a před každým nepřítelem jsme se odvážně schovali v lese u silnice.

Jenže tímto stylem jsem za první dvě hodiny ušli cca 2 km, proto jsme odhodili stud a nesmělost a rozhodli se, že už nějaký skalp ukořistit musíme. Z toho důvodu jsme při první příležitosti přepadli dva protivníky, už už jsme mu strhávali šátek, ale oba vzali rychle do zaječích a my vyhlíželi další kořist. Celou noc jsme strávili na pochodu za svitu měsíce (měl bych se zmínit, že bylo zataženo, takže o nějakém světle se mluvit nedalo), čelovky jsme používat nemohli kvůli prozrazení (vždycky pouze na chvíli do mapy, než navigátor Koza určil

další směr cesty), pravidelně jsme se krčili v křoví, trávě, v lese, ve švestkách před vojenskou hlídkou. Sem tam oblohu ozářil výbuch miny. Hotový Saigon! Přibližně o páté ranní jsme dorazili na okraj území obydleného civilisty (vesnice). Pod svítící lampou parkovala tři auta. Museli jsme se rozhodnout – projít, nebo obejít? Co když tam bude vojenská hlídka, co když je to past? Odpovědnost jsme vzal na svá bedra já. Muž trénovaný tím nepovolanějším (J. R.) a zároveň jediný muž s platným vízem... Ostatní zaujali defenzivní postavení u silnice v křoví a já se vydal na průzkum. Krev mi tuhla v žilách, bušila ve spáncích, tep

dosahoval limitních hodnot, nuž se otvíral v kapse, studený pot stékal po zádech, ale já se nedal!!! Po přiblížení ke třem motorovým vozidlům jsem zjistil, že jejich posádka spí jako zabitá. Pomalu jsem se přiblížil k jednomu a snažil se blíže identifikovat osoby skrz zamžené okénko. Byla to dívka mezi 15 – 20 lety, hlavu opřená o okénko spokojeně oddychovala. Náhle vytřeštila oči, napřímila se a bleskurychle zacvakla zamykací čudlík u dveří. (Až později jsem si uvědomil, že pohled na osobu v maskáčové bundě, klobouku a zelenohnědým obličejem asi budí pochybnosti.) Ale to mi bylo jedno. Úkol byl splněn, vzduch byl čistý a my mohli jít dál. Pod lampou Koza zkontroloval mapu, Čudla zase usnul na silnici, přidalo se k nám válečné kotě a my vyrazili na velvyslanectví v jihovýchodním cípu území. Jenže cesta byla poněkud úmorná, Rajče spal za chůze, přičemž hlavou kýval jako slon, a tak přišlo rozhodnutí zastavit se v základním táboře, prospat se ve spacáku a pak pokračovat dál. Základní tábor byl cestou na velvyslanectví (je to pěkný srub, moderně zařízený jako bezbariérové centrum – můžete si prohlédnout na www.breziny.cz). Každý jsme si zabrali jednu volnou podsadu a od 6 do 8 jsme se prospali. V 8 hodin jsem na sebe opět hodil mokré studené oblečení, doplnil vodu, hodil batoh na záda a pokračovali jsme pro víza.

Po hlavní silnici přes Kateřinice se proháněla auta plná našich soupeřů, někteří už tahali raněné. Od 6:00 bylo dovoleno válčit šiškami, přičemž zasažený Vám musel dát hodinu ze svého víza a navíc pokud měl, tak i tajný náklad BETA 2. Jenže když se kolem Vás soupeři prohánějí v autě, těžko je šiškou zasáhnete. Proto jsme se rozhodli auta zastavit násilím a vlastními těly. Vyčíhané auto zastavilo, my se rozběhli proti s úmyslem otevřít dveře a přemoci šiškou posádku. Jenže auto začalo couvat, za ním se objevilo další, tak zastavilo a rozjelo se proti nám. Rajče s Kozou uskočili v poslední chvíli, nicméně tohle bylo už trošku moc...

Nálada v týmu se blížila bodu mrazu, byli jsme unavení, zdeptaní usilovným hledáním vraku, prolezli jsme zhruba čtvrtku území za celou noc a nic. Potom dostal Ježek nápad, vylézt na kopec (raději ještě na ten vysílač na kopci) a rozhlédnout se po krajině, kam jezdí auta nejvíc. Koza a Ježa vytáhli dalekohledy a po chvilce rozhlížení jsme uviděli skupinku aut a přijížděla další! Nebylo to daleko, takže během hodiny jsme se dostali až k autům. Podnikli jsme několik soubojů s vojskem, já si ulehčil o hodinu víza, díky nedotaženým pravidlům jsme

přesvědčovali několik protivníků a vojáků, že náš výklad je správný a po zdolání dalšího z mnoha kopců se před námi otevřela louka, uprostřed remízek, kde byl na stromě padák a kolem remízku zuřila ohromná bitva. Všude létaly šišky, všude běhaly postavy křičely na sebe, tak jsme se taky připojili a čtyři nejchrabřejší z nás (Ježa, Koza, Rajče a samo Skřítek) proběhli pod palbou až k letadlu (tam vojáci útočit nesměli). Druhá půlka z nás (ještě chrabřejší) šla na půl hodiny bručet do zajateckého tábora nedaleko letadla. Celou dobu jsme ovšem udržovali rádiové spojení. Před námi ležel nelehký úkol - za každou cenu jsme museli pronést mapu k letadlu, aby se Koza zorientoval a naplánoval nejlepší únikovou cestu. Přestože jsme se snažili seč mohli, přes vojáky

se dostat nešlo.

Náhle jsem v étheru uslyšel Kozův hlas:

„Diktuju souřadnice...bla bla...zde se sejdeme na velvyslanectví!“

Souřadnice byly zapsány a nás čekal další pochod na šílený kopec. Kolem jedné odpolední jsme byli na místě, průběžně jsme zjišťovali, zda druhá skupina není na příjmu, ale zachovávali

komunikační klid (asi aby se neprozradili).

Na velvyslanectví byl velký šrumec – všichni sem tahali raněné, pobíhaly tu dvě šílené reportérky (v momentě kdy viděli nejkrásnějšího hochu, natočili se mnou rozhovor) a do toho foukal hotový uragán (velvyslanectví sídlilo na kopci Dubcová, nebo tak nějak). V tom jsem v dáli zahlédl skupinu čtyř odvážných, kteří zachraňovali čest naší skupiny, jak táhnou bednu a vedle cupitá malý Ferda se zlomenou rukou. Po vítězné fotce na vrcholu s BETOU i Ferdou jsme něco pojedli a svorně prohlásili letošní HELP pro nás za ukončený. Následoval ještě hodinový pochod na základnu do Březin.

Cestou jsme zjistili, že jede příjemný vlak kolem páté z Jablůnky, proto jsme se na základně převlékli, někteří se osprchovali, někteří vrazili mýdlo otravným zvířatům mezi oči, najedli, sbalili, nakoupili trička, prodiskutovali své pocity s pořadatelem (nutno říct, že v naprosto poklidné atmosféře), rozloučili se a vyrazili do Jablůnky na vlak. Na nádraží nás čekalo milé překvapení – pořadatelé měli pro každou jednotku obrovský koláč (jejich jazykem „frgál“) s nápisem HELP, který nám zapoměli věnovat, a proto vybrali schopné bratry z Ostravy, kteří také odjížděli vlakem domů a koláč nám předali.

Ve vlaku jsme zlikvidovali jak koláč, tak Rajčeho rybičky a mojí vysočinu a už zbývalo „jen“ doklepat dalších osm hodin cesty domů. Postupně na všechny padala únava po probdělé předchozí noci a cestou z Prahy do Plzně si nepamatuji ani Smíchov a Kozovi náhle zvoní budík s příjezdem do Plzně. Mě čeká už jen cesta tramvají, sprcha a postel. Ostatní se vezou autem až domů.

Sečteno podtrženo, 16 hodin cesty, 2 hodiny spánku, zbytek času odchozených více jak 50 km (určitě mnohem víc). Ale zážitek nádherný, tu krajinu jim nepokrytě závidím. Opět jsem si vyzkoušel, že čím náročnější zážitek, tím je i zábavnější. Takže zbývá pouze doladit pravidla (i když u takto obrovské hry chápu, že nejde všechno mít stoprocentní) a příště bych si HELP radši zahrál bez aut. Odkázání jen sami na své nohy a ruce. Protože naložit bednu a člověka do auta zvládne každý, ovšem nést jej několik kilometrů na nosítkách už taková sranda není. Věřím tomu, že bez aut by se zúčastnilo méně lidí, ale v tu chvíli mi na mysl přichází otázka: Měla to být hra pro líné?

Prach

ÚSVIT SKAUTINGU

1.srpna 1907 v osm hodin ráno zatroubil Robert Baden-Powell na ostrově Brownsea na roh kudu. Zahájil tak nejen první skautský tábor na světě, ale vlastně i celé první století skautingu. 1. srpna 2007, přesně o sto let později, se ve světě uskutečnilo tisíce skautských setkání a milionkrát zazněla slova skautského slibu. Skauti celého světa společně oslavili začátek druhého století skautingu. A naše středisko si samozřejmě nenechalo tak významný okamžik ujít. Všichni skauti na světě si naplánovali výstup na nějaký vrchol kopce či hory, my jsme si vybrali vrchol(ek) Černého lesa – zříceninu Černá skála.

Každý člen střediska, kterému nic nebránilo přijít už 31.7. ke klubovně, zažil něco nezapomenutelného. Každý den přeci neslavíme tak úžasné výročí. ☺ Večer jsme se sešli proto, abychom včas společně dorazili na místo. A navíc jsme si ještě zpříjemnili čekání na ráno spoustou her, zpíváním, vzpomínáním na tábor (k tomu nám pomohlo promítání fotek) a hraním úžasných scének ze života B.P.

Ráno skauti a skautky nasedli na kola, světlušky s vlčatama naskákali do aut a rychle na Skálu. Přesně v 8:00 h už jsme stáli všichni v kruhu na vrcholu a pozorovali východ slunce a užívali si atmosféru probouzejícího se lesa, když v tom jsme uslyšeli troubení rohu kudu a zahlédli postavu (Kozy) Baden Powella. Následovalo krátké připomenutí důležitých okamžiků z historie světového i českého skautingu a výzva budoucím generacím skautů. Je přeci na každém z nás, jakým směrem a jaké lidi skauting bude vychovávat. Slavnostní chvílku jsme zakončili (čím jiným než) skautskou hymnou a pozdravem v gillverském kruhu.

Kikina

Protlak – časopis roverů a rangers střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Rajče(vlčata), Haník(RR), Kiki(světlušky), Yetti(skautky), Šat(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, Palackého 593, Přeštice 33401, goat@mybox.cz

uzávěrka: 11.9.2007 **vyšlo:** 25.9.2007 **neprodejné**